

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
ELEANOR SHARPSTON
föredraget den 15 maj 2012¹

Mål C-179/11

CIMADE

**Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)
mot**

Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

(begäran om förhandsavgörande från Conseil d'État (Frankrike))

”Visering, asyl och invandring — Direktiv 2003/9/EG — Förordning (EG) nr 343/2003 — Skyldighet att garantera minimivillkor för mottagande till asylsökande före övertagande eller återtagande av den ansvariga medlemsstaten — Tidsperiod under vilken värdmedlemsstaten ansvarar för att tillhandahålla sådana villkor — Ansvar för kostnaden för att tillhandahålla sådana villkor”

1. Franska Conseil d'État (högsta förvaltningsdomstolen i Frankrike) har framställt denna begäran om förhandsavgörande för att få klarhet i tolkningen av direktiv 2003/9² (nedan kallat direktivet om mottagningsvillkor), som fastställer minimivillkor för mottagande av asylsökande (nedan kallade mottagningsvillkoren), jämfört med förordning nr 343/2003 (nedan kallad Dublin II-förordningen).³

2. På grund av bestämmelserna om ”återtagande” och ”övertagande” i Dublin II-förordningen,⁴ kan en asylsökande finna att det inte är den medlemsstat han eller hon befinner sig i vid den relevanta tidpunkten (nedan kallad värdmedlemsstaten) som har ansvaret för att pröva hans eller hennes asylansökan (nedan kallad den ansvariga medlemsstaten). Domstolen har först ombetts att ta ställning till huruvida mottagningsvillkoren över huvud taget är tillämpliga på en sådan asylsökande och, om så är fallet, a) vid vilken tidpunkt värdmedlemsstatens ansvar för att garantera dessa villkor upphör i händelse av ett beslut om ”återtagande” eller ”övertagande” enligt Dublin II-förordningen och b) huruvida det är den ansvariga medlemsstaten eller värdmedlemsstaten som bär ansvaret för kostnaderna för att göra villkoren tillgängliga under den relevanta perioden.

1 — Originalspråk: engelska.

2 — Rådets direktiv 2003/9/EG av den 27 januari 2003 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna (EUT L 31, s. 18).

3 — Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, s. 1). Förslag har framställts om att ersätta direktivet och förordningen (KOM(2011) 320 slutlig respektive KOM(2008) 820 slutlig).

4 — Se kapitel V, artiklarna 16–20 i förordningen.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

Slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors

3. Den 15–16 oktober 1999 fastställde Europeiska rådet i Tammerfors ett antal åtgärder (nedan kallade Tammerforsslutsatserna) i syfte att utveckla ”unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa”.⁵ Bland dessa åtgärder ingick bestämmelser avseende ett gemensamt europeiskt asylsystem grundat på en fullständig och absolut tillämpning av Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning.⁶ Punkt 14 i Tammerforsslutsatserna har, i relevant utsträckning, följande lydelse:

”Detta system bör på kort sikt omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken stat som är ansvarig för prövning av en asylansökan [och] gemensamma minimivillkor för mottagande av asylsökande. ... Europeiska rådet betonar vikten av samråd med UNHCR^[7] och andra internationella organisationer.”

Direktivet om mottagningsvillkor

4. Såsom följer av titeln samt skäl 7 och artikel 1, antogs direktivet om mottagningsvillkor i syfte att fastställa ”miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna” i enlighet med punkt 14 i Tammerforsslutsatserna.

5. Enligt skäl 5 ”står [direktivet] i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”. Det ”syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den mänskliga värdigheten samt till att främja tillämpningen av artiklarna 1 och 18 i nämnda stadga”.

6. I artikel 2 c definieras ”sökande” och ”asylsökande” som ”en tredjelandsmedborgare eller statslös person som har lämnat in en asylansökan som inte har slutligt avgjorts”.

7. Enligt artikel 2 i avses med ”mottagningsvillkor” de åtgärder som medlemsstaterna vidtar till förmån för de asylsökande i enlighet med direktivet, och enligt artikel 2 j omfattar ”[m]ateriella mottagningsvillkor” inkvartering, mat och kläder och som tillhandahålls in natura, i form av penningbidrag eller kuponger samt dagpenning.

8. Artikel 3 har rubriken ”Räckvidd”. Artikel 3.1 har följande lydelse: ”Detta direktiv skall tillämpas på alla tredjelandsmedborgare och statslösa personer som lämnar in en asylansökan vid gränsen till eller på en medlemsstats territorium, så länge de får uppehålla sig på territoriet i egenskap av asylsökande, samt på familjemedlemmar, om dessa omfattas av en sådan asylansökan enligt nationell lagstiftning.”

9. Enligt artikel 6.1 ska medlemsstaterna se till att den sökande, inom tre dagar från det att ansökan lämnades in till den behöriga myndigheten, förses med ett dokument utfärdat i hans eller hennes namn som styrker hans eller hennes rättsliga ställning som asylsökande eller intygar att han eller hon får stanna på medlemsstatens territorium så länge ansökan inte har avgjorts eller håller på att prövas.

5 — Se Slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors på www.cvce.eu.

6 — Punkt 13. Se Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, i dess lydelse enligt det i New York undertecknade protokollet av den 31 januari 1967. Flera av bestämmelserna i Genèvekonventionen omfattar också asylsökande (se punkt 4.1.2 i den nedan i fotnot 19 nämnda handlingen). I ingressen till konventionen beskrivs Förenta nationernas önskan att ge flyktingar största möjliga förmåga att utöva sina grundläggande rättigheter och friheter.

7 — Kontoret för FN:s högkommissarie för flyktingar.

10. Enligt artikel 13 ska medlemsstaterna särskilt 1) ”se till att materiella mottagningsvillkor finns tillgängliga för sökande när de lämnar in sin asylansökan” och 2) ”utfärda bestämmelser om materiella mottagningsvillkor för att garantera en levnadsstandard som täcker de asylsökandes behov i fråga om hälsa och uppehälle”.

Dublin II-förordningen

11. Syftet med Dublin II-förordningen är att fastställa ”ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan”, såsom föreskrivs i punkt 14 i Tammerforsslutsatserna.

12. Enligt skäl 15 ”följer [förordningen] de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Den syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den rätt till asyl som fastställs i artikel 18 i stadgan.”

13. I artikel 2 definieras ”sökande” och ”asylsökande” på ett sätt som, såvitt är relevant för detta förslag till avgörande, är identiskt med definitionen i artikel 2 i direktivet om mottagningsvillkor.⁸

14. Enligt artikel 3.1 ska medlemsstaterna pröva varje asylansökan som lämnas in av en tredjelandsmedborgare ”till någon medlemsstat antingen vid gränsen eller inom medlemsstatens territorium”. Ansökan ska prövas av den enda medlemsstat som fastställs som ansvarig i enlighet med de rangordnade kraven i kapitel III.⁹ Det framgår av artikel 5.2 att bedömningen ska göras utifrån situationen vid den tidpunkt då den asylsökande först lämnade in sin ansökan till en medlemsstat.

15. I kapitel V, som har rubriken ”Övertagande och återtagande”, anges de omständigheter som kan medföra att en medlemsstat är skyldig att överta eller återta en asylsökande. För vart och ett av förfarandena gäller särskilda regler och tidsramar. Jag tar kort upp dessa tidsramar nedan. En mer uttömmande beskrivning har intagits i en bilaga till detta förslag.

16. Övertagandeförfarandet ska tillämpas när värdmedlemsstaten, enligt kriterierna i kapitel III, slår fast att det är en annan medlemsstat som ansvarar för att pröva asylansökan. I enlighet med artikel 16.1 a ska medlemsstater, på de villkor som anges i artiklarna 17–19, överta en asylsökande som har gett in en ansökan i en annan medlemsstat. Den medlemsstat som har mottagit en asylansökan får, inom tre månader från det att asylansökan lämnades in, anmoda den medlemsstat den bedömer ska ansvara för prövningen av ansökan (nedan kallad den anmodade medlemsstaten) att överta asylsökanden.¹⁰ Sistnämnda medlemsstat har då två månader på sig, från mottagningsdagen för anmodan, att utföra de kontroller som behövs och fatta beslut.¹¹ Om den anmodade medlemsstaten samtycker till att överta en asylsökande, ska den medlemsstat där asylansökan lämnades in informera asylsökanden om skyldigheten att överföra denne till den anmodade medlemsstaten, som därefter ansvarar för att behandla asylansökan. Asylsökanden ska överföras inom sex månader från att anmodan om övertagande godtogs eller från att ett beslut i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.¹²

17. Återtagandeförfarandet ska tillämpas när en medlemsstat

8 — I förordningens definition ingår inte hänvisningen till statslösa personer som finns med i direktivets definition. Detta saknar dock relevans för förevarande förslag till avgörande.

9 — Dessa krav grundar sig huvudsakligen på förutsättningen att sökandens familjemedlemmar befinner sig i en viss medlemsstat och den dokumentation som den asylsökande innehade vid inlämnandet av asylansökan.

10 — Artikel 17.1. Kortare tidsfrister gäller när den anmodande medlemsstaten har begärt ett brådskande svar.

11 — Artikel 18.1.

12 — Artikel 19.1 och 19.3.

- har inlett prövningen av en ansökan och sökanden utan tillstånd befinner sig i en annan medlemsstat (artikel 16.1 c),
- har inlett prövningen av en ansökan som den asylsökande sedermera har återkallat, efter att ha lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat (artikel 16.1 d), eller
- har avslagit en tredjelandsmedborgares asylansökan, och personen i fråga befinner sig i en annan medlemsstat (artikel 16.1 e) utan tillstånd.

18. Återtagandeförfarandet regleras i artikel 20. Vårdmedlemsstaten kan begära att en annan medlemsstat ska återta en asylsökande och ska i framställan om återtagande inta de uppgifter som krävs för att den anmodade medlemsstaten ska kunna kontrollera att den har ansvaret. Någon tidsfrist anges inte för en sådan framställan. Den anmodade medlemsstaten ska utföra nödvändiga kontroller och besvara framställan inom en månad från det att den gjordes.¹³ Den medlemsstat som samtycker till att återta en asylsökande ska åter släppa in personen i landet. Sökanden ska överföras inom sex månader från det att framställan godtogs eller från att ett beslut i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.¹⁴

19. I förordningen anges att ett beslut om övertagande eller återtagande av en asylsökande ska kunna överklagas eller omprövas i den medlemsstat som fattade beslutet. Överklagandet eller omprövningen ska inte ha någon suspensiv verkan för genomförandet av överföringen, utom om domstol eller behörig myndighet i vårdmedlemsstaten beslutar så från fall till fall, om den nationella lagstiftningen medger detta.¹⁵

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

20. Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) undertecknades i Nice den 7 december 2000.¹⁶ I artikel 1 föreskrivs följande:

”Människans värdighet är okränkbar. Den ska respekteras och skyddas.”

21. I artikel 18 föreskrivs följande:

”Rätten till asyl ska garanteras med iakttagande av reglerna i Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 och protokollet av den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning och i enlighet med fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.”

Nationell rätt och administrativa föreskrifter

Bestämmelser avseende en asylsökandes inträde i Frankrike

22. Artikel L.741-4 i lagen om utlänningars inresa och vistelse och om asylrätt (Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile) (nedan kallad CESEDA) är tillämplig på utländska medborgare som vistas i Frankrike och har ansökt om asyl där. Enligt bestämmelsen kan den behöriga myndigheten endast neka den utländska medborgaren inträde i Frankrike om en annan medlemsstat enligt Dublin II-förordningen ansvarar för att pröva asylansökan.

13 — Om framställningen grundar sig på data i Eurodacsystemet ska tidsfristen minskas till två veckor. Se rådets förordning (EG) nr 2725/2000 av den 11 december 2000 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen (EGT L 316, s. 1).

14 — Artikel 20.1 b och d.

15 — Se artikel 19.2 (övertagande) respektive artikel 20.1 c (återtagande).

16 — Sedan Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 december 2009 utgör stadgan primärrätt (artikel 6.1 FEU).

23. I artikel L.742-1 i CESEDA anges att en asylsökande som enligt artikel L.741 har rätt att bo i Frankrike ska erhålla tillfälligt uppehållstillstånd som ger personen rätt att lämna in en asylansökan till Franska byrån för skydd för flyktingar och statslösa (Office français de protection des réfugiés et apatrides) (nedan kallad OFPRA).

24. Enligt artikel L.723-1 i CESEDA är OFPRA inte behörig att pröva en ansökan som har framställts av en person vars ansökan om uppehållstillstånd i Frankrike har avslagits enligt artikel L.741-4.

Bestämmelser om införlivande av direktivet om mottagningsvillkor

25. Artikel L. 348-1 i lagen om socialt arbete och familjer (Code de l'action sociale et des familles), genom vilken artikel 14 i direktivet om mottagningsvillkor har införlivats med fransk rätt, anger att asylsökande som har beviljats uppehållstillstånd enligt artikel L.742-1 i CESEDA har rätt till inkvartering i en mottagningsanläggning.

26. Med avseende på ekonomiskt stöd anges i artikel L.5423-8 i lagen om arbete (Code du travail) att ett tillfälligt väntebidrag ska utgå till "utländska medborgare av vars uppehållstillstånd eller bevis på ingivande av en ansökan om uppehållstillstånd det framgår att de har ansökt om asyl i Frankrike ...".

27. Enligt dessa bestämmelser har en asylsökande vars ansökan är föremål för preliminär bedömning enligt bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen dock inte rätt att åtnjuta de mottagningsvillkor som fastställs i dem. Orsaken till detta är att sökanden inte kommer att inneha det tillfälliga uppehållstillstånd som föreskrivs i artikel L.742-1 i CESEDA och att dennes ansökan därför, enligt artikel L.723-1 i nämnda lag, inte kan prövas av OFPRA.

28. Den 3 november 2009 offentliggjorde immigrations- och integrationsministeriet (Ministre de l'immigration et de l'intégration) tillsammans med ekonomi- och finansministeriet (Ministre de l'économie et des finances) ett inter-ministeriellt cirkulär (nedan kallat cirkuläret om väntebidrag) som angav att väntebidrag inte skulle utgå till asylsökande på vars ansökningar bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kunde komma att tillämpas.

Bakgrund, förfarandet och tolkningsfrågorna

29. CIMADE¹⁷ och GISTI, sökandena i målet vid den nationella domstolen, är ideella organisationer som bland annat arbetar för att skydda asylsökandes rättigheter. CIMADE och GISTI har i den hänskjutande domstolen gemensamt väckt talan om ogiltigförklaring av cirkuläret om väntebidrag. De har därvid särskilt gjort gällande att den nationella lagstiftningen och cirkuläret om väntebidrag strider mot direktivet om mottagningsvillkor.

30. Conseil d'État har hänskjutit följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Utgör [direktivet om mottagningsvillkor] en garanti för att en asylsökande som den mottagande medlemsstaten, med tillämpning av [Dublin II-förordningen], har anmodat en annan medlemsstat – vilken enligt den förstnämnda medlemsstaten har ansvaret för att pröva ansökan – att överta, kommer i åtnjutande av de minimivillkor för mottagande som anges i nämnda direktiv så länge förfarandet om övertagande eller återtagande av denna andra medlemsstat pågår?"

17 — Akronymen står för Comité inter mouvements auprès des évacués.

- 2) För det fall denna fråga ska besvaras jakande:
- a) Upphör den första medlemsstatens^[18] skyldighet att garantera minimivillkoren för mottagande när den anmodade medlemsstaten godtar anmodan, när denna stat faktiskt övertar eller återtar den asylsökande, eller vid någon annan tidpunkt?
 - b) Vilken medlemsstat ska bära kostnaderna för att tillhandahålla minimivillkoren för mottagande under denna tidsperiod?

31. Skriftliga yttranden har inkommit från CIMADE och GISTI,¹⁹ Tjeckien, Frankrike, Grekland, Italien, Polen, Schweiz²⁰ samt från kommissionen. Vid förhandlingen den 8 mars 2011, framställde CIMADE och GISTI, Frankrike, Italien och kommissionen muntliga yttranden.

Bedömning

Den första frågan

32. Den hänskjutande domstolen har frågat om direktivet om mottagningsvillkor utgör en garanti för att asylsökande som har lämnat in en ansökan i en medlemsstat ska komma i åtnjutande av mottagningsvillkoren när den mottagande medlemsstaten, enligt Dublin II-förordningen, har beslutat att överlämna ansökan till en annan medlemsstat som den anser har ansvaret för att pröva ansökan.²¹

33. Denna fråga ger i sin tur upphov till ett spørsmål om tidsramarna för värdmedlemsstatens skyldigheter. Då sistnämnda spørsmål mer lämpligen behandlas tillsammans med fråga 2 a kommer jag att bemöta den där.

34. Med undantag för Frankrike har samtliga intervenerande medlemsstater samt kommissionen gjort gällande (med vissa skillnader i den närmare argumenteringen) att huvudfrågan ska besvaras jakande.

35. Frankrike har anfört att både lydelsen av och syftet med direktivet om mottagningsvillkor medför att frågan ska besvaras nekande.

Lydelsen i direktivet om mottagningsvillkor

36. I direktivet om mottagningsvillkor fastställs minimivillkor för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna.

37. I artikel 2 c definieras ”sökande” och ”asylsökande” som en tredjelandsmedborgare eller statslös person ”som har lämnat in en asylansökan som inte har slutligt avgjorts”. Således måste det föreligga en asylansökan som väntar på ett slutligt avgörande.

18 — Det vill säga, värdmedlemsstaten.

19 — CIMADE och GISTI har till sina yttranden bilagt en handling med rubriken ”UNHCR Statement on the reception conditions of asylum seekers under the Dublin procedure” (nedan kallat UNHCR:s uttalande). UNHCR utfärdade detta uttalande särskilt för att bemöta de frågor som har uppkommit i detta mål. Uttalandet finns att läsa på www.unhcr.org/refworld/docid/4e37b5902.html.

20 — Till följd av artikel 5.2 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Schweiz (EUT L 53, s. 5), kan Schweiz inkomma med skriftliga yttranden till domstolen i mål om förhandsavgörande som rör tolkningen av, bland annat, Dublin II-förordningen (men inte direktivet om mottagningsvillkor). Schweiz har därför endast rätt att yttra sig avseende fråga 2 a och b.

21 — För att sätta in frågan i ett större sammanhang: Vid förhandlingen uppgav CIMADE, oemotsagd, att cirka 8 procent av alla asylansökningar i Frankrike år 2011 berörde Dublin II-förordningen, vilket i sin tur medförde att cirka 4 450 anmodanden framställdes till andra medlemsstater. Utgången av dessa anmodanden var att 75 procent av ansökningarna överfördes till den andra medlemsstaten, medan cirka 25 procent av anmodandena avslogs.

38. I artikel 3.1 anges att direktivet ska tillämpas på alla tredjelandsmedborgare och statslösa personer "som lämnar in en asylansökan vid gränsen till eller på en medlemsstats territorium, så länge de får uppehålla sig på territoriet i egenskap av asylsökande ...". I artikel 3.2 och 3.3 anges ett antal undantag, vilka alla är av relativt teknisk natur och saknar relevans för den grundläggande fråga som är aktuell i förevarande begäran om förhandsavgörande.

39. Med avseende på frågan vid vilken tidpunkt de materiella mottagningsvillkoren²² ska göras tillgängliga för sökande, preciseras detta i artikel 13.1, vari anges att de ska finnas tillgängliga från det att de asylsökande "lämnar in sin asylansökan".

40. Det följer således att vad som utlöser direktivets tillämpning, och således åtnjutande av de materiella mottagningsvillkoren, är att tredjelandsmedborgaren ska "lämna in en asylansökan". Men vad betyder dessa (till synes okomplicerade) ord? Räcker det att den asylsökande ska ha ansökt om asyl (oavsett om det, i slutänden, är den medlemsstaten eller en annan medlemsstat som ansvarar för att pröva ansökan)? Eller har en asylansökan endast "lämnats in" om och när medlemsstaten samtycker till att den faktiskt är ansvarig medlemsstat och således tillåter att ansökan formellt "inkommer" enligt nationell rätt?

41. För mig verkar den mest uppenbara och naturliga tolkningen av den citerade texten vara att orden "lämna in en asylansökan" betyder vad de säger. Så fort tredjelandsmedborgaren otvetydigt och klart anger, antingen vid gränsen eller på en medlemsstats territorium, att han önskar ansöka om asyl, börjar de behöriga myndigheterna att pröva ansökan. Ett av de första stegen i detta förfarande kan vara att ställa frågan huruvida en annan medlemsstat är (eller kan vara) ansvarig för den materiella prövningen av ansökan enligt Dublin II-förordningen. Asylansökan har dock redan "lämnats in" och, sålunda, utlöst rättigheter enligt direktivet om mottagningsvillkor.

42. Allt det som har sagts föranleder mig att dra slutsatsen att direktivet om mottagningsvillkor gäller för alla asylsökande som har ansökt om asyl i värdmedlemsstaten, även om staten i fråga, enligt Dublin II-förordningen, har beslutat att överföra ansökan till en annan medlemsstat som den anser har ansvaret för att pröva ansökan.

43. Denna uppfattning delas inte av Frankrike. Enligt Frankrike krävs en restriktivare tolkning som innebär att *alla* asylsökande på vars ansökningar bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kan komma att tillämpas ska undantas från tillämpningsområdet för direktivet om mottagningsvillkor. Frankrike stöder sig dels på definitionen av "asylsökande" i artikel 2 c i direktivet, dels på artikel 5.1 som kräver att en medlemsstat ska tillhandahålla viss information till asylsökande "i rimlig tid och inte senare än 15 dagar efter det att de asylsökande har lämnat in sina asylansökningar till den behöriga myndigheten", dels på skyldigheten enligt artikel 13.1 att se till att materiella mottagningsvillkor finns tillgängliga för sökande när de lämnar in sin asylansökan. Därav följer, har Frankrike gjort gällande, att bestämmelserna i direktivet utlöses när en asylansökan formellt har inkommit till den behöriga myndigheten i den medlemsstat som ansvarar för prövningen av ansökan. Asylsökande på vars ansökningar Dublin II-förordningen äger tillämpning kan inte anses ha inkommit med en sådan ansökan.

44. Det finns enligt min uppfattning inte något rättsligt stöd för en sådan tolkning. Såsom jag redogjort för ovan anser jag inte att de asylsökande i fråga, enligt definitionen i artikel 2 c i direktivet, har undantagits från direktivets tillämpningsområde. Såsom angavs ovan i punkt 40, utlöses direktivets tillämpning av att en *ansökan* om asyl lämnas in. Med avseende på skyldigheten att tillhandahålla information enligt artikel 5.1 kan jag inte förstå hur denna artikel skulle kunna hindra asylsökande, på

22 — Se den ovan i punkt 7 citerade definitionen i artikel 2 j i direktivet.

vars ansökningar bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kan komma att tillämpas, från att komma i åtnjutande av de i direktivet angivna mottagningsvillkoren. Dessutom förefaller det mig som om artikel 13.1 kräver en tolkning som är direkt motsatt till den Frankrike har gjort gällande.

45. Frankrikes argument – att dessa bestämmelser sammantaget innebär att direktivet inte omfattar asylsökande på vilka bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kan komma att tillämpas – verkar förutsätta att direktivet om mottagningsvillkor inte kan gälla dessa asylsökande, på grund av att de, till följd av Dublin II-förordningen, inte kan få sina ansökningar prövade av värdmedlemsstaten. Jag kan inte se att direktivets ordalydelse skulle motivera en sådan slutsats. Enligt artikel 2 c i direktivet och artikel 2 d i förordningen är en asylsökande en asylsökande så länge ett slutligt beslut inte har fattats om dennes ansökan. Därför saknar alla eventuella ställningstaganden rörande de förfaranden som värdmedlemsstaten har inlett enligt Dublin II-förordningen relevans.

46. För att Frankrikes argument ska kunna godtas skulle det i praktiken vara nödvändigt att lagstiftningen, antingen uttryckligen eller underförstått, gav upphov till en särskild grupp ”preliminära asylsökande”, det vill säga asylsökande i värdmedlemsstaten som ska behandlas på ett annat sätt än andra asylsökande då medlemsstaten i fråga ännu inte försett dem med lämpligt uppehållstillstånd. Lagstiftningen innehåller inte några sådana bestämmelser. Tvärtom finns det enligt artikel 6.1 i direktivet om mottagningsvillkor en skyldighet för medlemsstaterna att se till att en asylsökande, inom tre dagar efter det att ansökan lämnades in till den behöriga myndigheten, förses med ett dokument som styrker hans eller hennes rättsliga ställning som asylsökande och intygar att han eller hon får stanna på medlemsstatens territorium så länge som ansökan inte har avgjorts eller håller på att prövas. Enligt min uppfattning har Frankrike därför inte endast gjort en feltolkning av direktivet, utan verkar också tillämpa det på ett felaktigt sätt.

47. Dessutom är det, såsom UNHCR har påpekat,²³ så att Dublin II-förordningen infördes efter det att direktivet om mottagningsvillkor hade antagits. Det skulle sålunda ha varit en enkel sak för gemenskapslagstiftaren, om den hade velat det, att uttryckligen undanta direktivet från förordningens tillämpning. Något sådant undantag finns inte.

48. Innan jag övergår till den omtvistade lagstiftningens syften vill jag i korthet nämna den fråga som har tagits upp av Grekland, nämligen frågan huruvida direktivet om mottagningsvillkor ska tillämpas på personer som omfattas av artiklarna 16.1 c och 16.1 e i Dublin II-förordningen – det vill säga personer som eventuellt omfattas av en skyldighet om återtagande och som befinner sig i värdmedlemsstaten utan tillstånd, efter att ha lämnat in sin ansökan till en annan medlemsstat. Grekland har gjort gällande att direktivet inte är tillämpligt på personer i denna grupp, eftersom de inte har lämnat in en asylansökan ”vid gränsen eller inom [värd]medlemsstatens territorium” i den mening som avses i artikel 3.1 i direktivet.

49. Även om denna fråga ger upphov till intressanta spörsmål avseende den rättsliga ställningen hos de personer som berörs av bestämmelserna, faller den utanför ramarna för den tolkningsfråga som har hänskjutits till domstolen, vilken förutsätter att en ansökan har *lämnats in på värdmedlemsstatens territorium*. Jag kommer därför inte att utreda denna fråga vidare.

Syftet med direktivet om mottagningsvillkor respektive Dublin II-förordningen

50. Direktivet om mottagningsvillkor och Dublin II-förordningen måste tolkas mot bakgrund av omständigheterna vid deras antagande.²⁴

23 — Se punkt 4.2.5 i UNHCR:s uttalande.

24 — Se dom av den 2 mars 2010 i de förenade målen C-175/08, C-176/08, C-178/08 och C-179/08, Salahadin Abdulla m.fl. (REU 2010, s. I-1493), punkt 53.

51. Således hänvisas, i ingressen till respektive rättsakt²⁵, till Tammerfors slutsatserna och det gemensamma europeiska asylsystemet. Vidare är definitionerna av, å ena sidan, "asylansökan" och, å andra sidan, "sökande" och "asylsökande"²⁶ – såvitt relevant för detta förslag till förhandsavgörande – identiska i båda rättsakterna. Av uppenbara skäl skiljer sig dock deras syften åt. I förordningen fastställs kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en tredjelandsmedborgare har lämnat in i någon medlemsstat.²⁷ De skyldigheter den innehåller är således "horisontella", såtillvida att de avser förhållandet mellan medlemsstaterna.

52. Direktivet, å andra sidan, antogs i syfte att upprätta gemensamma minimivillkor för mottagande av asylsökande. Det innehåller således ett antal "vertikala" skyldigheter rörande mottagningsvillkor som en värdmedlemsstat ska tillhandahålla till förmån för en enskild asylsökande. Mot denna bakgrund förefaller det faktum att asylsökande i en särskild grupp – det vill säga den grupp asylsökande som avses i den tolkningsfråga som har hänskjutits till domstolen – ska erhålla en mängd underrättelser, som förordningen kräver att medlemsstater ska göra för att exakt fastställa var den asylsökandes ansökan ska prövas, helt sakna relevans med avseende på den asylsökandes rätt att komma i åtnjutande av mottagningsvillkoren.

53. Frankrike har gjort gällande att asylsökande på vars ansökningar bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kan komma att tillämpas inte ska omfattas av direktivet om mottagningsvillkor utan av nationell rätt – vilken i föreliggande mål framstår som mindre förmånlig.

54. Enligt min uppfattning kan det inte vara tillåtligt att de asylsökande i fråga erhåller sämre mottagningsvillkor.

55. I skäl 5 i direktivet anges att det står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i stadgan och att direktivet både syftar till att trygga full respekt för den mänskliga värdigheten och att främja tillämpningen av artiklarna 1 och 18 i stadgan. I skäl 7 hänvisas till normer för mottagande av asylsökande som under normala förhållanden räcker till för att ge asylsökande en värdig levnadsstandard och jämförbara levnadsvillkor i alla medlemsstater. Dessa normer utgör *minimivillkor* som ska tillämpas i hela unionen och återspegla kraven i, exempelvis, artikel 1 i stadgan, som anger att den mänskliga värdigheten ska respekteras och skyddas.²⁸

56. Det är också värt att notera, såsom UNHCR har anfört,²⁹ att en vägran att tillhandahålla mottagningsvillkor även kan strida mot andra rättigheter, i synnerhet asylsökandes rätt att väcka och föra talan avseende asyrlättsliga krav i en rättvis och effektiv rättegång.³⁰ En sådan vägran skulle också kunna underminera sökandens möjlighet att fullfölja och styrka sin talan även efter det att det slagits fast vilken medlemsstat som ansvarar för att pröva ansökan.³¹ Såsom UNHCR därefter anmärker,³² kan en vägran att bevilja mottagningsvillkor även inverka materiellt på sökandens möjlighet att utöva sin rätt att överklaga ett beslut att överföra sökanden enligt artikel 19.2 eller artikel 20.1 e i Dublin II-förordningen. En vägran att bevilja dessa rättigheter kan riskera att underminera den princip som slås fast i artikel 18 i stadgan om att rätten till asyl ska garanteras i enlighet med fördragen.

25 — Vid skälen 1–3 i de respektive rättsakterna.

26 — Se punkterna 6 och 13 ovan.

27 — Se skäl 16.

28 — Se domen i de förenade målen Abdulla m.fl. (ovan fotnot 24), punkt 54. Medlemsstater kan självfallet tillämpa *mer* fördelaktiga bestämmelser (artikel 4 i direktivet om mottagningsvillkor).

29 — Se punkt 4.2.7 i UNHCR:s uttalande.

30 — Till vilket den asylsökande skulle ha rätt enligt artikel 47 i stadgan.

31 — I förslaget till direktiv, vilket sedermera blev direktivet om mottagningsvillkor, (KOM(2001) 181 slutlig) anmärkte kommissionen att "inskränkning eller indragning av mottagningsvillkoren kan påverka de sökandes levnadsstandard och deras möjlighet att använda förfarandegarantierna på ett effektivt sätt".

32 — Se punkt 4.2.8 i UNHCR:s uttalande.

57. Frankrikes övriga argument kan behandlas kortfattat. För det första har Frankrike gjort gällande att förfarandet vid en materiell prövning av en asylansökan kan vara utdraget, vilket motiverar att mottagningsvillkoren beviljas. Å andra sidan är förfarandet för att avgöra vilken medlemsstat som ansvarar för prövningen enligt Dublin II-förordningen avsett att slutföras snabbt. Då detta är fallet (om jag har förstått argumentet rätt) är det i praktiken inte nödvändigt att bevilja mottagningsvillkoren.

58. Det är riktigt att målsättningen med Dublin II-förordningen är att det ska gå snabbt att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.³³ Trots detta kan det ta lång tid – ofta mer än 12 månader om asylsökanden utnyttjar sin rätt att överklaga beslutet och tillåts stanna i värdmedlemsstaten i avvaktan på att målet ska avgöras.³⁴ Vidare kan resultatet av förfarandet enligt Dublin II-förordningen i det enskilda fallet bli att asylsökanden inte överförs till den anmodade medlemsstaten utan stannar där han eller hon befinner sig. Mot denna bakgrund kan jag inte godta Frankrikes argument.

59. För det andra har Frankrike gjort gällande att Dublin II-förordningen vilar på förutsättningen att den ansvariga medlemsstaten ska påta sig bördan för den asylsökandes vistelse i unionen. Det skulle därför strida mot logiken för denna ansvarsfördelning att kräva att värdmedlemsstaten ska göra mottagningsvillkoren tillgängliga.

60. Eftersom asylsökanden, under den relevanta tiden, kommer att befinna sig i värdmedlemsstaten och inte i den ansvariga medlemsstaten och det bara är den förra som rent praktiskt kan tillhandahålla villkoren i fråga,³⁵ finner jag även detta argument föga övertygande.

61. För det tredje har Frankrike gjort gällande att ett av syftena med både direktivet om mottagningsvillkor³⁶ och Dublin II-förordningen är att begränsa sekundära förflyttningar av asylsökande. Det skulle inte vara förenligt med detta syfte att asylsökande kunde flytta mellan olika medlemsstater och åtnjuta motsvarande mottagningsvillkor i samtliga stater.

62. Eftersom ett av direktivets syften faktiskt är att asylsökande ska åtnjuta samma mottagningsvillkor i hela unionen,³⁷ synes även detta argument vara ohållbart.

63. För det fjärde har Frankrike stött sig på direktiv 2005/85.³⁸ Eftersom skäl 29 i det direktivet uttryckligen undantar förfaranden som omfattas av Dublin II-förordningen från sitt tillämpningsområde kan, enligt Frankrike, den rätt som asylsökande har, enligt artikel 7.1, att stanna kvar i medlemsstaten under den tid ansökan prövas inte återopas av asylsökande på vars ansökan bestämmelserna om övertagande eller återtagande i Dublin II-förordningen kan komma att tillämpas.

64. Detta argument förefaller mig grundlöst. Hela syftet med direktiv 2005/85 är att fastställa förfaranden för att bevilja och avslå flyktingstatus. Direktivet saknar helt relevans för tillgängliggörandet av mottagningsvillkor till asylsökandena i föreliggande mål. Det finns ingen anledning att beakta direktiv 2005/85 i fråga om dessa asylsökande. Det följer otvetydigt av artikel 6.1 i direktivet om mottagningsvillkor att de lagligen kan uppehålla sig i värdmedlemsstaten. Det finns inte någon anledning att gå längre än så.

33 — Se, exempelvis, skäl 4 i Dublin II-förordningen, vari anges att de förfaranden som inrättas enligt förordningen ska göra det möjligt "att snabbt avgöra" vilken medlemsstat som har ansvaret.

34 — Se, vidare, punkterna 16 och 18 ovan.

35 — De "materiella mottagningsvillkor" som definieras i artikel 2 j i direktivet omfattar olika typer av naturaförmåner, såsom inkvartering, mat och kläder. Även om det är möjligt att tillhandahålla motsvarande "i form av penningbidrag eller kuponger" skulle detta få omfattande administrativa följder.

36 — Se skäl 8 i direktivet om mottagningsvillkor.

37 — Se, särskilt, skäl 7 i direktivet om mottagningsvillkor.

38 — Rådets direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, s. 13).

65. Slutligen har Frankrike understrukit att medlemsstaterna, vid tillämpningen av Dublin II-förordningen, ska följa bestämmelserna i artikel 1 i stadgan. Det skulle därför inte vara några svårigheter att låta nationell rätt reglera mottagningsvillkoren för asylsökande på vars ansökningar nämnda förordning kan tillämpas.

66. Jag delar inte denna uppfattning.

67. Då det i direktivet om mottagningsvillkor slås fast minimivillkor för mottagande av asylsökande är det dessa villkor medlemsstaterna ska tillämpa när de asylsökande i fråga befinner sig på deras territorier. Jag instämmer med den uppfattning som framfördes vid förhandlingen, nämligen att det, i synnerhet när det är aktuellt med kontroller avseende en asylsökandes ställning, kan ta lite tid att se till att mottagningsvillkoren tillgängliggörs i ett enskilt fall. Kontrollförfarandet får dock inte innebära en längre fördröjning än som är absolut nödvändigt. Det är definitivt inte någon ursäkt för att inte tillgängliggöra några mottagningsvillkor alls.

68. Mot bakgrund av allt det som har sagts ovan, anser jag att direktivet om mottagningsvillkor utgör en garanti för att en asylsökande som den mottagande medlemsstaten med tillämpning av Dublin II-förordningen har anmodat en annan medlemsstat – vilken enligt den förstnämnda medlemsstaten har ansvaret för att pröva ansökan – att överta, kommer i åtnjutande av de minimivillkor för mottagande som anges i nämnda direktiv.

Den andra frågan

69. Genom den andra frågan har den hänskjutande domstolen sökt klarhet i a) vid vilken tidpunkt värdmedlemsstatens skyldighet att tillhandahålla mottagningsvillkoren till asylsökande upphör när de asylsökande överförs till en annan medlemsstat och b) vem som ska bära kostnaderna för att tillhandahålla villkoren.

a) Tidpunkt för upphörande av skyldigheten att tillhandahålla mottagningsvillkor

70. Den hänskjutande domstolen har föreslagit tre alternativa tidpunkter för när skyldigheten att garantera minimivillkoren kan upphöra: den tidpunkt då den anmodade medlemsstaten godtar anmodan, den tidpunkt då medlemsstaten faktiskt övertar eller återtar den asylsökande eller en annan tidpunkt.

71. Kommissionen och, i huvudsak, CIMADE och GISTI, samt Grekland, Polen, Schweiz och Tjeckien har gjort gällande att det andra alternativet är korrekt.

72. Frankrike har i huvudsak godtagit detta betraktelsesätt.³⁹ Frankrike har dock lagt till att den asylsökande skulle förlora sin rätt att åtnjuta mottagningsvillkoren, om denne inte uppfyller de villkor som värdmedlemsstaten lagligen har uppställt avseende sökandens överföring till den anmodade medlemsstaten.

73. Italien har anfört att mottagningsvillkoren ska göras tillgängliga under en tid av, i normala fall, högst sex månader från dagen för asylansökans inlämnande. Enligt den relevanta italienska lagstiftningen har en asylsökande som fortfarande befinner sig i Italien efter denna tidpunkt rätt att tillträda arbetsmarknaden där.⁴⁰

39 — Frankrike har lagt fram sina synpunkter avseende den andra frågan i andra hand, för det fall domstolen skulle besvara den första frågan jakande.

40 — I sitt svar vid förhandlingen gjorde Italiens ombud stora ansträngningar för att understryka att dessa arrangemang inte innebär att den asylsökande i fråga inte längre har rätt att vara i åtnjutande av mottagningsvillkoren efter denna tidpunkt. Detta betraktelsesätt verkar strida mot, eller åtminstone vara svårt att förlika med, Italiens skriftliga yttrande. Eftersom jag, hur som helst, inte delar Italiens uppfattning kommer jag dock inte att utreda denna fråga ytterligare.

74. Jag har i punkterna 16 och 18 ovan, och mer ingående i bilagan till detta förslag, återgett de tidsramar som läggs fast i bestämmelserna om övertagande och återtagande i förordningen. Oavsett på vilka grunder dessa tidsperioder beräknas kan de vara utdragna när de läggs ihop, åtminstone vad den asylsökande anbelangar. Detta kan vara fallet, *a fortiori*, med tanke på att a) det för närvarande inte finns någon tidsfrist för när värdmedlemsstaten ska inleda ett återtagandeförfarande⁴¹ och b) då värdmedlemsstaten, även om ett överklagande enligt lagstiftningen inte behöver ha suspensiv effekt, kan tillämpa ett annat förfarande – vilket, enligt kommissionen, ofta är fallet. Det är inte svårt att föreställa sig att det i sådana fall kan ta långt över ett år att slutföra överförandeförfarandet.

75. Vanligtvis befinner sig en asylsökande i värdmedlemsstaten under hela den tid det tar att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva ansökan. Den asylsökande kan också befinna sig där under den tid det tar att fullgöra ett överklagande. Enligt förordning nr 1560/2003,⁴² som innehåller ingående tillämpningsföreskrifter till Dublin II-förordningen, ska denna medlemsstat se till att situationen för en asylsökande är sådan att denne, praktiskt sett, kan överföras till den ansvariga medlemsstaten.⁴³ Jag har redan antytt att jag anser att en asylsökande som lämnar in sin ansökan till värdmedlemsstaten ska kunna åtnjuta mottagningsvillkoren även om ansökan omfattas av Dublin II-förordningen.⁴⁴ Det verkar inte finnas någon rimlig möjlighet för den *anmodade* medlemsstaten att tillhandahålla dessa villkor till den asylsökande under den tid det tar att vidta de nödvändiga åtgärderna för att överföra den asylsökande. En sådan situation skulle inte vara praktiskt hållbar. Det är inte heller självklart att den asylsökande, om värdmedlemsstaten inleder de i förordningen angivna förfarandena, faktiskt kommer att bli föremål för övertagande eller återtagande av en annan medlemsstat. Resultatet av förfarandet i fråga kan bli att den asylsökande ska stanna kvar i den medlemsstat han eller hon redan befinner sig.⁴⁵

76. Såsom kommissionen har anmärkt, skulle det strida mot målsättningen med direktivet om mottagningsvillkor att vägra bevilja asylsökande mottagningsvillkoren på andra grunder än den asylsökandes eget agerande. Det råder enligt min uppfattning inte någon tvekan om att värdmedlemsstaten är skyldig att tillhandahålla dessa mottagningsvillkor under tiden fram till att den asylsökande överförs till den anmodade medlemsstaten.

77. Det ovanstående förutsätter att förfarandena enligt Dublin II-förordningen tillämpas på sedvanligt sätt. Det är dock, exempelvis, möjligt att den asylsökande avviker och därför inte finns tillgänglig för överföring vid den aktuella tidpunkten.

78. I ett sådant fall kan värdmedlemsstaten inte tillhandahålla de materiella mottagningsvillkoren så länge den inte känner till var den asylsökande befinner sig. Sålunda följer av artikel 16.1 a i direktivet om mottagningsvillkor att en medlemsstat får dra in mottagningsvillkoren, bland annat, när en asylsökande lämnar den bostadsort som fastställs av den behöriga myndigheten utan att meddela denna eller om nödvändigt tillstånd inte har erhållits eller om den asylsökande underlåter att fullgöra sin anmälningsplikt. Såsom CIMADE och GISTI har angett i sina yttranden, innebär det sista stycket i artikel 16.1 a att en medlemsstat, om den sökande spåras upp eller frivilligt anmäler sig till den behöriga myndigheten, ska besluta om det är lämpligt att återinföra några eller alla mottagningsvillkor.

41 — Enligt förslaget till ny förordning (se fotnot 3 ovan) skulle en medlemsstat vara tvungen att framställa en anmodan till en annan medlemsstat inom tre månader från det att asylansökan (vilken i förslaget benämns ansökan om internationellt skydd) lämnades in eller inom tre månader från det att den anmodande medlemsstaten blev medveten om att en annan stat kan vara ansvarig för personen i fråga. Om framställan grundar sig på uppgifter som erhållits från Eurodacsystemet, reduceras tidsfristen till två månader.

42 — Kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 222, s. 3).

43 — Se, exempelvis, artikel 7.3 (om att göra sökandens handlingar tillgängliga) och artikel 8.2 (om skyldighet att ombesörja transport).

44 — Se punkt 68 ovan.

45 — Se punkt 58 ovan.

79. Medlemsstaten i fråga kan också inskränka eller dra in mottagningsvillkoren i de situationer som anges i artikel 16 i direktivet om mottagningsvillkor.

80. Sålunda anser jag att skyldigheten att garantera minimivillkoren för mottagande upphör när asylsökanden faktiskt övertas eller återtas eller (om denna tidpunkt infaller tidigare) när medlemsstaten får rätt att inskränka eller dra in nämnda villkor enligt artikel 16 i direktivet om mottagningsvillkor.

b) Ansvar för kostnaderna för att tillhandahålla mottagningsvillkor

81. Denna fråga regleras varken i direktivet om mottagningsvillkor eller i förordningen. Schweiz har dock anmärkt att artikel 29 i den föreslagna nya förordningen⁴⁶ uttryckligen skulle göra värdmedlemsstaten ansvarig för kostnaderna för ett eventuellt överförande, vilket Schweiz anser utgör aktuell praxis.

82. Av de parter som har yttrat sig, anser de som har kommit med de mest materiella diskussionsinläggen att ett system där kostnaderna bärs av den anmodade medlemsstaten inte skulle fungera i praktiken och skulle kunna ge upphov till kostsamma och onödiga rättegångar. Då det inte har framkommit något som tyder på annat, är det svårt att invända mot en sådan uppfattning.

83. Mer grundläggande förefaller det mig som om hela systemet för att erbjuda skydd till asylsökande och flyktingar bygger på att bördan står där den faller. Ett sådant synsätt återspeglar enligt min uppfattning situationen som den ser ut i verkligheten. Asylsökande befinner sig inte i unionen till följd av planerade politiska åtgärder som redan i förväg kan beaktas i lagstiftning. I en perfekt värld skulle problemet inte uppkomma. Varje medlemsstat måste hantera de frågor som uppkommer till följd av att asylsökande vistas på deras territorier, i enlighet med sina skyldigheter enligt unionsrätten.⁴⁷

84. Denna princip begränsas självfallet av eventuella särskilda bestämmelser som från tid till annan antas i syfte att erbjuda lättnader eller rätta till uppenbara olikheter. I detta avseende har kommissionen noterat att ekonomiskt bistånd kan tillhandahållas medlemsstater, enligt artikel 3.1. a i beslut nr 573/2007/EG,⁴⁸ bland annat för mottagningsvillkor och asylförfaranden.⁴⁹ Ekonomiskt bistånd som lämnas genom unionsbudgeten utgör bevis på den anda av solidaritet mellan medlemsstaterna som ligger till grund för det system som etableras genom Dublin II-förordningen. Jag anser dock, med förbehåll för eventuella undantag av det slag som jag redan har nämnt, att den övergripande principen måste vara att den ekonomiska bördan i detta fall ska bäras av värdmedlemsstaten.

85. Således anser jag att värdmedlemsstaten ska ansvara för kostnaderna för att tillhandahålla mottagningsvillkoren till en asylsökande som omfattas av Dublin II-förordningen under den tid som personen enligt direktivet om mottagningsvillkor har rätt att komma i åtnjutande av mottagningsvillkoren.

46 — Se fotnot 3 ovan.

47 — Se punkt 3.1 i motiveringen till förslaget till Dublin II-förordningen (KOM(2001) 447 slutlig), som anger att "varje medlemsstat ... är ansvarig gentemot de övriga medlemsstaterna för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse och ska ta konsekvenserna av den i en anda av solidaritet och lojalt samarbete".

48 — Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2007/EG av den 23 maj 2007 om inrättande av Europeiska flyktingfonden för perioden 2008–2013 som en del av det allmänna programmet Solidaritet och hantering av migrationsströmmar och om upphävande av rådets beslut 2004/904/EG (EUT L 144, 2007, s. 1). Enligt artikel 3.1 a utgör "mottagningsvillkor och asylförfaranden" åtgärder som ger rätt till stöd från fonden. Genom artikel 12.1 upprättas en finansieringsram för genomförandet av beslutet på 628 miljoner EUR för perioden 1 januari 2008–31 december 2013.

49 — Vid förhandlingen bekräftade kommissionen att även om summan, på grund av villkoren för finansieringsansökan och antalet asylsökande på medlemsstatens territorium, kan skilja sig åt mellan medlemsstaterna, har alla medlemsstater rätt till bidrag enligt beslutet. Sådana bidrag skulle dock inte täcka alla de kostnader som en medlemsstat ådrar sig för att tillhandahålla mottagningsvillkoren.

Förslag till avgörande

86. Jag anser därför att domstolen skall besvara de frågor som ställts av Conseil d'État på följande sätt:

1. Rådets direktiv 2003/9/EG av den 27 januari 2003 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna utgör en garanti för att en asylsökande som den mottagande medlemsstaten, med tillämpning av rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat, har anmodat en annan medlemsstat – vilken enligt den förstnämnda medlemsstaten har ansvaret för att pröva ansökan – att överta, kommer i åtnjutande av de minimivillkor för mottagande som anges i nämnda direktiv.
- 2 a) Skyldigheten att garantera minimivillkoren för mottagande upphör vid det faktiska övertagandet eller återtagandet av asylsökanden eller (om denna tidpunkt infaller tidigare) när medlemsstaten får rätt att inskränka eller dra in nämnda villkor enligt artikel 16 i direktiv 2003/9.
- 2 b) Kostnaderna för att tillhandahålla mottagningsvillkoren till en asylsökande på vars ansökan förordning nr 343/2003 äger tillämpning ska, så länge som personen i fråga har rätt att åtnjuta dessa villkor i enlighet med direktiv 2003/9, bäras av den medlemsstat i vilken den asylsökande befinner sig.

Bilaga

Uppställning över tidsramar enligt Dublin II-förordningen

I – Framställan från den anmodande medlemsstaten till den anmodade medlemsstaten

A – Övertagande

Tidsperiod: Anmodan ska översändas inom **tre månader** från registrering av asylansökan.

Källa: Artikel 17.1

Anmärkningar: Om tidsfristen överskrids övergår ansvaret för att pröva ansökan på värdmedlemsstaten (artikel 17.1).

B – Återtagande

Tidsperiod: Någon tidsfrist anges inte för en framställan om återtagande.⁵⁰

Källa: Artikel 20

50 — Se fotnot 41 ovan med avseende på den tidsperiod som anges i förslaget till ny förordning.

II – Positivt svar eller inget svar från den anmodade medlemsstaten

A – Övertagande

Tidsperiod: Den anmodade medlemsstaten ska besvara framställan inom **två månader** från det att framställan gjordes eller, i brådskande fall då det begärs av den anmodande staten, inom minst en vecka och högst en månad.

Källa: Artikel 18.1 (se artiklarna 17.2 och 18.6 för brådskande fall)

Anmärkningar: Om inget svar lämnas inom denna tidsperiod ska framställan anses ha godtagits (artikel 18.7)

B – Återtagande

Tidsperiod: Den anmodade medlemsstaten ska besvara framställan inom **en månad**, utom i fall då den grundar sig på uppgifter som erhållits från Eurodacs systemet, då tidsfristen är en av två veckor.

Källa: Artikel 20.1 b

Anmärkningar: Om svar inte meddelas inom den relevanta perioden ska medlemsstaten anses ha samtyckt till återtagandet (artikel 20.1 c).

III – Överföring av asylsökanden från värdmedlemsstaten till den anmodade medlemsstaten

Övertagande och återtagande

Tidsperiod: Överförandeperioden **inleds med det uttryckliga eller underförstådda svaret från den anmodade medlemsstaten**. En tidsperiod om **sex månader** gäller för överförandet, utom när den asylsökande sitter i fängelse, då perioden utökas till 12 månader, eller om den asylsökande har avvikit, då den utökas till 18 månader.

Källa: Artiklarna 19.3 och 19.4 (övertagande) och artiklarna 20.1 d och 20.2 (återtagande).

Anmärkningar: Om den asylsökande inte överförs inom den relevanta tidsfristen ska ansvaret för att pröva asylansökan ligga hos den medlemsstat där asylansökan lämnades in. Artikel 19.2 (övertagande) och artikel 20.1 e (återtagande) gör det möjligt för den asylsökande att överklaga beslutet. Överklagandet behöver inte ha suspensiv effekt, men har det i många fall.